LA CE VÎRSTĂ CUM ŞI CINE ÎNVAŢĂ COPIII TEHNICA INDIVIDUALĂ

LA 10 ANI...

Iată răspunsurile lui ION KLUGE, antrenor coordonator la Centrul de copii şi juniori de la clubul Progresul Bucureşti:

a. — Consider că vîrsta de zece ani este foarte favorabilă începerii procesului organizat de instruire. Vreau să specific că instruirea se adresează din capul locului copiilor care au deja unele deprinderi, nu celor care atunci descoperă mingea de fotbal.

b. — Referindu-mă la procesul de instruire, această „şcoală primară de fotbal", aş încerca să sintetizez cîteva trăsături:

— instruirea obişnuieşte pe învăţăcei în ale fotbalului cu lucrul în colectiv;

— se urmăreşte în primul rînd dezvoltarea fizică armonioasă a micului fotbalist:

— deprinderea corectă a loviri balonului, a preluării, a conducerii mingii.

— instruirea are neapărat în vedere posibilităţile de percepere ale copiilor, ştiut fiind că exagerările teoretizante ca şi cele de pregătire fizică au efecte negative.

c. — La ultima problemă a temei, opiniez pentru antrenorii care întrunesc următoarele atribute:

1. — Au o bogată experienţă în creşterea tinerelor cadre de fotbalişti;

2. — Au fost în trecut fotbalişti „de fineţe", de prestigiu, gen Ozon, Apolzan, etc.

3. — Au simţ pedagogic — antrenorul trebuind să fie şi dascăl şi părinte.

ÎNTREPRINDERILE SĂ TUTELEZE ECHIPE DE COPII

Urmăresc cu mare atenţie această anchetă, în primul rînd pentru că ea a adus în discuţie ceea ce consider eu singura cale de a se elimina din fotbalul nostru de performanţă compromisul şi improvizaţia: munca de perspectivă.

Am jucat fotbal la Electrica Timişoara în perioada cînd strălucea Ripensia. Cu marii ei jucători am început fotbalul pe terenurile virane ale oraşului. Şi nu numai cu ei. Mulţi alţii au cunoscut gloria pe lîngă alte mari echipe ale ţării.

Noile cartiere de locuit, solarele, parcurile răsărite în fiecare oraş, sînt o adevărată mîndrie pentru noi. La construcţia lor s-a scăpat totuşi din vedere că în viaţa celor mici, în afara toboganului, a balansoarului, a florilor şi a verdeţii, un loc important îl ocupă joaca cu mingea. Ca locuitor al unui cartier timişorean, am asistat de mai multe ori cu strîngere de inimă la scene în care pîlcuri de copii ascultă descumpănite reproşul: **„Aici v-aţi găsit să jucaţi fotbal? Căutaţi în altă parte!"** Unde? — mi-aş permite eu să întreb. Federaţia a luat iniţiativa de a înfiinţa centrele de copii şi juniori. Personal, salut această măsură. Ea constituie o formă concretă a interesului pentru viitorul fotbalului nostru. Numai că, rezumîndu-ne doar la atît, rezultatele nu vor fi complete. Întîi pentru că **aici sînt reţinuţi prea puţini dintre copiii cu talent autentic, uneori din cauza distanţei casă-centru, alteori datorită numărului limitat de locuri;** în al doilea rînd, pentru că însuşi **copilul se simte mai mult atras de joaca independentă, fără supravegherea şi „criticile" antrenorilor.** De aceea, opiniez pentru o **lărgire controlată şi organizată a acestei activităţi de DEPISTARE ŞI URMĂRIRE A EVOLUŢIEI MICILOR FOTBALIŞTI, CHIAR PE LOCURILE LOR DE JOACĂ.** Cu sau fără voia cuiva, copiii îşi organizează echipe de stradă, de cartier şi se provoacă la meciuri de care de cele mai multe ori nu avem habar. Sînt convins că ar fi numai de cîştigat dacă această „activitate competiţională" s-ar bucura de atenţie şi sprijin din partea celor mari. Mă gîndesc, de pildă, că **n-ar trebui să existe întreprindere industrială dintr-un oraş care să nu tuteleze o asemenea echipă,** ajutînd-o cu o minge, cu un antrenor sau instructor pasionat şi priceput, cu un rînd de echipament, dar mai ales facilitîndu-i vizionarea partidelor din categoriile C. B şi A. **„Copiii au mai multă nevoie de modele decît de critică** — a spus cineva.

FR. REITER
fost jucător de fotbal, Timişoara

ATAŞAMENT FAŢĂ DE MUNCA DE PEDAGOG

Problema ridicată de revista „Fotbal" în legătură cu vîrsta, cum şi cine să înveţe pe copii tehnica individuală, prezintă o importanţă majoră pentru fotbalul românesc, ştiut fiind că de acest lucru depinde în mod deosebit creşterea lui valorică.

Aşadar, LA CE VIRSTĂ trebuie să înveţe copiii tehnica individuală? — Vîrsta de 11—12 ani mi se pare cea mai indicată pentru a începe instruirea copiilor, atunci existînd cele mai propice particularităţi care să uşureze munca.

Ţinînd cont de aceste caracteristici de natură predominant psihică, precum şi de cele morfo-funcţionale pe care trebuie să le cunoască orice profesor sau antrenor, se poate stabili în continuare CUM trebuie să înveţe copiii tehnica individuală. Este o problemă care implică o tratare foarte complexă, mai ales din punct de vedere metodic, spaţiul restrîns nepermiţîndu-mi decît să eşalonez cîteva idei şi anume: TERENURI REDUSE, MINGI MAI UŞOARE — de preferinţă de volei, iar jocurile să fie limitate la 2 REPRIZE a 20 DE MINUTE.

Dacă în ceea ce priveşte jocul — aşa cum spunea maestrul emerit Iosif Petschovski — copiii nu trebuie **încorsetaţi în scheme şi tactici rigide, în ceea ce priveşte însuşirea procedeelor tehnice de bază nu trebuie trecute cu vederea greşelile,** acestea fiind permanent corectate deoarece de acest lucru depinde perfecţionarea ulterioară. Tot ceea ce se însuşeşte greşit acum, va fi foarte greu de corectat mai tîrziu, fapt care se va repercuta atît asupra procesului de instruire cît şi asupra evoluţiei în joc. De asemenea, **nu trebuie să lipsească din timpul orelor de antrenament MINGEA** (dar nu una pentru 10 copii!), CARE TREBUIE DATĂ COPILULUI CÎT MAI MULT, pentru a-i stîrni pasiunea să o stăpînească şi a-i dezlănţui dragostea pentru joc.

În ceea ce priveşte ultima întrebare CINE să înveţe pe copii tehnica individuală? — îmi permit să-mi exprim opinia formulată cu optica antrenorului care ca jucător nu a avut niciodată numele scris cu majuscule pe primele pagini de ziar.

După părerea mea, **oricine poate să înveţe pe copil tehnica individuală, indiferent de nivelul la care a activat ca jucător, dacă dovedeşte pentru acest lucru dragoste şi pasiune.** Cine iubeşte această muncă, plină de dificultăţi, dar şi cu mari satisfacţii, pe care să o presteze cu mult tact pedagogic, este imposibil să nu obţină rezultatele dorite.

Gr. GHICA
profesor la catedra de fotbal la S.S.E. 2 Bucureşti

Pe stadion n-au venit mii de spectatori, dar micii fotbalişti speră ca nu peste multă vreme să-i atragă prin jocul lor spectaculos.

Deocamdată, elevii antrenorilor P. Steinbach şi D. Bacinschi se mulţumesc să-şi etaleze cunoştinţele acumulate în ore asidue de antrenament, într-un meci viu disputat (Centrul 23 August — Dinamo 5–3).

Şi se pare că lecţia a fost bine învăţată...

Foto: S. BACSI

EXPERIENŢĂ DE PESTE 30 DE ANI

INTERVIU CU DUMITRU BACINSCHI ŞI PETRE STEINBACH

Doi oameni cu părul albit de ani. Doi antrenori a căror activitate în mijlocul micilor fotbalişti depăşeşte 30 de ani.

Petre Steinbach şi Dumitru Bacinschi au satisfacţia de a fi dat fotbalului românesc mulţi jucători fruntaşi.

Să le dăm deci cuvîntul:

— Majoritatea copiilor apţi fizic pentru efort se simt atraşi de fotbal din cea mai fragedă copilărie şi empiric ei încep să-l practice în jurul casei, la şcoală. Eu personal, deschide discuţia Petre **Steinbach, aş opta pentru vîrsta de 7 ani ca optimă pentru a.b.c.-ul acestui joc.**

— Cu cît copilul începe mai devreme jocul cu mingea, cu atît mai lesnicios va fi procesul deprinderii, intervine Dumitru Bacinschi. **Eu opiniez ca acest lucru să se întîmple în jurul vîrstei de zece ani, atunci cînd preocupările şcolare îi dau copilului un orizont, fără a-l acapara însă prea mult. Deci el, poate să se dăruie şi jocului.**

— Toţi copiii care bat la porţile centrelor noastre, spune P. Steinbach, **au ceva comun: dragostea de joacă şi un minimum de cunoştinţe fotbalistice. Odată pătrunşi însă dincolo de aceste porţi, specificul fiecăruia dintre ei trebuie depistat cu grijă. Ce urmărim deci la selecţie?** În primul rînd simţul balonului. **Eu cred că aceasta e o calitate nativă care nu se poate dobîndi ci doar perfecţiona atunci cînd există. Apoi observăm cum se orientează copilul pe teren, în acţiunile individuale şi în cele în care colaborează cu coechipierii. Şi în al treilea rînd, fără a fi însă ultimul ca importanţă, ne interesează ce embrion de caracter are micul candidat (perseverenţa, seriozitatea, disciplina etc.). Evident că toate acestea nu se pot observa lesne într-un simplu trial. De aceea selecţia la centrul de la Dinamo constituie un proces care poate dura o lună şi chiar două. Numai astfel ne putem edifica asupra perspectivelor reale ale micilor jucători.**

— Gabaritul este desigur important, dar nu decisiv, adaugă D. Bacinschi. **De aceea sînt de părere că pînă la 11 ani copilul să încerce toate posturile echipei, pentru a ne putea da seama împreună de aptitudinile sale fizice şi tehnice.**

Pe baza experienţei noastre, de la Centrul 23 August, eu cred că micii fotbalişti trebuie să parcurgă următoarele trei etape:

I. (între 10—14 ani); copilul învaţă abecedarul jocului, îşi clădeşte îndemînarea. Antrenorul urmăreşte împreună cu medicul dezvoltarea fizică armonioasă a acestuia.

II. (între 15—16 ani); consolidarea procedeelor de bază (lovirea şi preluarea mingii).

III. (între 17—18 ani); perfecţionarea deprinderilor tehnice şi tactice la nivelul fotbalului modern. Pregătirea în cadrul acestor ultime etape se face cît mai aproape de condiţiile de joc.

— Plăcerea copiilor de a se juca nu trebuie îngrădită, spune P. Steinbach. **De aceea, profesorii de fotbal trebuie să fie buni pedagogi dar şi buni demonstranţi. Copiii, în general, au tendinţa de a imita. Antrenorii trebuie să folosească această înclinaţie, oferindu-le drept model exemplul personal dar şi pe cel al marilor jucători. Iar copilul, pasionat de nou, va completa singur, în ore de exerciţii neorganizate, cadrul general al antrenorului. Eu cred că unicul secret al fotbaliştilor celebri constă în puternica lor doză de autoanaliză. Trebuie să ai puterea fizică şi morală de a lucra zeci şi zeci de ore, în afara programului, pentru îmbunătăţirea detentei sau a preciziei paselor. Şi eu vreau să insuflu aceasta micilor mei elevi, pentru ca spunînd la 13—14 ani: „Vreau să ajung mare jucător", să aibă un cert temei tehnic pentru viitoarea sa personalitate. În ceea ce priveşte condiţiile de joc ale copiilor, cred că se impune necesitatea unor dimensiuni reduse ale terenului şi mingii.** Experienţa noastră, ca şi cea din străinătate, pledează pentru plasarea porţilor pe linia de 16 m, acestea avînd dimensiunile 5x2 m, echipele aliniind cîte 7 jucători. Jucînd pe terenuri mai mici, copiii vin mai des în contact cu mingea.

— Şi mingile trebuie să fie mai uşoare, precizează D. Bacinschi. **Federaţia a şi aprobat prototipul unei mingi de fotbal cu greutate şi dimensiuni reduse, primele loturi fiind deja expediate la centrele din ţară. Cred însă că trebuie să ne ocupăm şi de standardizarea echipamentului pentru pitici. Este necesar, de asemenea, să urmărim cu foarte multă grijă întreaga evoluţie fizică a copiilor, fişele medicale pe care federaţia le-a trimis tuturor centrelor fiindu-ne de un real folos în acest sens.**

— De mult mi-am exprimat părerea — spune P. Steinbach **— în legătură cu creşterea noilor generaţii de jucători: nu poţi recolta fără să semeni. Ani şi ani, noi am rămas în urmă, neglijînd această latură importantă a fotbalului nostru. Măsura cu înfiinţarea centrelor este foarte bună şi roadele ei vor veni cu certitudine. Vreau însă să accentuez că în această privinţă cluburile şi asociaţiile sportive au şi ele datoria lor. Jucătorii echipei noastre I, de pildă, au sarcina să urmărească pe micii lor vecini de cartier şi să-i îndrume pe cei talentaţi la noi, la Dinamo.**

— Am la îndemînă cîteva cifre, adaugă D. Bacinschi. **În centrele de copii organizate de către federaţie pe lîngă marile cluburi bucureştene, se pregătesc 30 de echipe (copii născuţi în anii '51, '52 şi '53) însumînd 450 de pitici. Consider că faţă de necesităţile de creştere a fotbalului nostru este o cifră foarte mică. În aceeaşi ordine de idei, aş propune ca în competiţiile şcolare să fie angrenaţi alţi copii decît cei cuprinşi în aceste centre. Astfel s-ar mări posibilităţile de antrenare şi depistare a unor noi talente.**

Convorbire consemnată de
Paul SLĂVESCU